

Arrest

nr. 104 397 van 4 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet genoemd).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, (...), bent een vierendertigjarige Afghaanse jongeman van Pashtoun-origine. U bent geboren in het dorp Dorabad gelegen in het district Chahardara, dat op zijn beurt gelegen is in de provincie Kunduz. U bent gehuwd met (...) met wie u vier dochters heeft. U werkte in een kleermakerswinkel in de bazaar van het districtscentrum waar u het borduren van kleren, gordijnen, lakens,... voor uw rekening nam. Ook uw vrouw en moeder waren thuis werkzaam in het borduren. Toen u schoolging leerde u het Engelse alfabet dat u verfiijnde samen met uw partner in de winkel die enkele cursussen had gedaan. U gaf na uw uren ook Engelse les in het schooltje tegenover uw huis waar uw dochters schoolliepen. Uw problemen begonnen toen de taliban de macht naar zich toe trok in het jaar 1386 (2008/2009). De voorlaatste maand van 1386 (februari 2008) werd u een eerste keer persoonlijk benaderd door de taliban. Ze bevalen u te stoppen met uw werk omdat het tegen de islamitische regels was dat vrouwen naar uw winkel kwamen en dat u hun maten zou moeten nemen. Tegelijkertijd riepen ze een verbod uit

tegen het naar school gaan van meisjes. Begin 1387 (maart 2008) kreeg u een eerste dreigbrief. Er werd u gevraagd te stoppen met uw borduurwerk voor vrouwen en de Engelse cursussen die u gaf in het schooltje tegenover uw huis. Uw Engelse cursus werd door de taliban als erger aanzien als uw borduurwerk. Ongeveer anderhalve maand later werd u aangevallen bij de moskee van Suyani Awyila. U had een hoogoplopende discussie met enkele taliban-leden waarna u in elkaar werd geslagen. Na dit incident hield u op met de Engelse cursus te geven. Anderhalve maand later, na het ochtendgebed, kwamen er acht à negen taliban-leden uw huis binnengevallen. Ze sloegen u met hun wapens wat ernstige verwondingen aan uw been veroorzaakte. Die avond kreeg u een tweede dreigbrief. Ze verwezen naar het pak slaag dat u gekregen had die ze als onvoldoende beschouwden. U moest stoppen met beide activiteiten (borduurwerk en Engelse cursus) of u ging sterven. De volgende dag in de avond volgde er een dreigtelefoontje. Er werd u verteld dat de straf die u had gekregen onvoldoende was en dat de volgende keer dat ze u gingen treffen er geen onderhandelingen meer gingen zijn. U zou meteen gedood worden. U voegde er aan toe dat de taliban u ook had lastiggevallen in verband met uw oom die vroeger jihadi-commandant en lid van het talibanregime was geweest. De taliban wou hem opzoeken om de wapens uit zijn taliban tijd terug te eisen. Nadat de taliban u bij u thuis in elkaar had geslagen, bleef u nog zes à zeven dagen thuis waarna u het land ontvluchtte. U ontvluchtte Afghanistan in juli 2008 en kwam aan in België op 10 oktober 2011 waar u de volgende dag op 11 oktober 2011 asiël aanvraag. Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door de taliban en als ongelovige beschouwd te worden. Ter ondersteuning van uw asiëlrelaas legt u uw taskara, uw moeders taskara, twee foto's van u op het werk en twee dreigbrieven van de taliban voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden. Zo blijkt uit uw verklaringen dat twee aanleidingen en de hieropvolgende bedreigingen, namelijk uw engagement om Engels te onderwijzen en uw werk als borduurder, weinig geloofwaardig zijn terwijl de derde aanleiding, de taliban die wil weten waar uw oom zich bevindt, niet als zwaarwichtig genoeg beschouwd kan worden. Vooreerst moet opgemerkt worden dat u uw engagement om Engels te onderwijzen, wat voor de taliban hun hoofdreden was om u te vervolgen (CGVS p. 3), eigenlijk reeds had opgegeven (CGVS p. 10). U probeert de volhardende bedreigingen nadat u gestopt was te verklaren door te beweren dat de taliban niet op de hoogte was dat u daadwerkelijk gestopt was met uw activiteit om het Engels te onderwijzen (CGVS p. 10). Als men rekening houdt met de manier waarop de taliban het te weten was gekomen dat u Engelse les gaf, is dit weinig geloofwaardig. U verklaarde dat de taliban op de hoogte werd gebracht van uw engagement om Engelse les te geven door de kinderen aan wie u les gaf. Als men op die manier te weten komt dat u Engelse les geeft, kan men er logischerwijze vanuit gaan dat men op die manier ook te weten kan komen dat u gestopt bent. Zeker als de taliban bedreigingen geuit hebben om u te overtuigen te stoppen met lesgeven en men dus kan verwachten dat ze opvolgen indien u effectief gestopt bent. Ze hadden hier immers de middelen toe (via de kinderen aan wie u les gaf). Bovendien verklaarde u dat de taliban informatie hadden over elke inwoner van uw regio en wisten wie ze zijn en wat ze deden (CGVS p. 10). Met deze bedenkingen in het achterhoofd is het dan ook weinig aannemelijk dat de taliban anderhalve maand (CGVS p. 6 en 11) nadat u was gestopt met uw lesgeven niet op de hoogte was van dit feit alhoewel het hun hoofdreden was om u te vervolgen en men dus zou kunnen verwachten dat ze dit actief opvolgen. Uw excuus dat de taliban een te grote werklast zouden hebben en daarom uw specifieke situatie niet konden opvolgen is onvoldoende (CGVS p. 11). Het is immers weinig waarschijnlijk dat de taliban bedreigingen zouden uiten en daarna anderhalve maand later tot actie zouden overgaan zonder te controleren of hun eisen al dan niet ingewilligd waren. Bovendien had u de avond voor u de tweede brief (waarin stond dat u beide activiteiten moest stoppen) een confrontatie gehad met de taliban bij u thuis waar u hen gezegd had dat u uw lesgeven gestaakt had (CGVS p. 11). Het is weinig aannemelijk dat de taliban nadat u reeds anderhalve maand gestopt was met lesgeven en u hen de avond ervoor persoonlijk op de hoogte bracht dat u gestopt was, u de dag nadien een dreigbrief zouden sturen waarin vermeld wordt dat u moet stoppen met lesgeven. Uw excuus dat de taliban-leden die de avond voordien naar uw huis gekomen waren niet dezelfde waren als de briefschrijvers is weinig afdoende (CGVS p. 11). Als het verschillende mensen waren geweest, kan men er nog altijd van uitgaan dat deze mensen overleggen met elkaar alvorens tot actie over te gaan. Ook uw excuus dat de taliban-leden die bij u waren langsgelkomen die avond u niet geloofden toen u zei

dat u gestopt was (CGVS p. 11), is niet voldoende aangezien men er vanuit kan gaan dat de taliban effectief opvolgt of er gehoor wordt gegeven aan hun bedreigingen. De taliban zou zich immers belachelijk maken als organisatie als ze blijft eisen stellen via bedreigingen die reeds lang zijn ingevuld. Ook de reden dat u vervolgd zou worden omwille van uw job blijft niet overeind. Willen de taliban dat u stopt met uw job zoals men kan afleiden uit de eerste en tweede brief (CGVS p. 3 en 4) en uw eerste ontmoeting met hen (CGVS p. 6) of was het hen vooral een doorn in het oog dat vrouwen bij u in de winkel kwamen en u hun maten moest nemen zoals men kan afleiden uit uw verklaringen (CGVS p.6 en 14)? Deze onduidelijkheid heeft belangrijke gevolgen voor de rest van uw verklaringen. Het is immers weinig waarschijnlijk dat de taliban zouden eisen dat u zou stoppen met borduurwerk in het algemeen gelet op het feit dat er in het islamitisch geloof geen bezwaar wordt gemaakt tegen borduren. Het is wel aannemelijk dat de taliban problemen zouden hebben met het feit dat u de maten neemt van vrouwen maar ook dit wordt ongeloofwaardig door uw verklaringen hieromtrent. Zo verklaart u dat omwille van culturele taboes de man in de familie de kleren koopt in de bazaar, ze thuis de maten nemen van de vrouwen of de gepaste vorm uitknippen en ze pas daarna komen naar de winkel om er iets op te laten borduren (CGVS p. 13). Dit doen ze omdat ze bang zijn voor de mogelijke geruchten in het dorp en de taliban (CGVS p. 13). U verklaarde ook dat borduurwerk voor de vrouwen een hoofdbezigheid was in uw regio (CGVS p. 9 en 14). U geeft als voorbeeld uw eigen moeder en uw vrouw (CGVS p. 4 en 9). Uit uw verklaringen blijkt dus dat uw gemeenschap aan autocorrectie deed om dit soort gênante situaties te vermijden waarbij u de maten zou moeten nemen van de vrouwen. Eerst en vooral deden de vrouwen zelf aan borduren en hadden ze u hiervoor dus niet nodig en als ze toch professionele hulp nodig hadden, nemen ze de maten vooraf en stuurden ze hun man of een oudere vrouw met hun kleren naar uw winkel. Dit gegeven is cruciaal aangezien u verschillende keren benadrukt dat u het borduurwerk (embroidery) deed en dat uw zakenpartner het kleermakerswerk (tailoring) voor zijn rekening nam (CGVS p. 2, 13 en 14). In deze werkverdeling moet opgemerkt worden dat het helemaal uw taak niet is om maten te nemen. U krijgt de kleren en borduurt. Het nemen van de maten wordt daarvoor reeds gedaan om de kleren gepast te kunnen maken wat een taak was van uw zakenpartner. Het is pas nadat u gezegd wordt dat bij deze taakverdeling het eigenlijk uw zakenpartner toekomt om de maten te nemen dat u plots de taakverdeling aanpast en verklaart dat u beide jobs deed, zowel het kleermakerswerk als het borduurwerk, maar dat uw partner de mannenkleren voor zijn rekening nam en dat u de vrouwenkleren deed (CGVS p. 14). Deze plotse verandering is opmerkelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Een taakverdeling die gebaseerd is op het borduurwerk en het kleermakerswerk is natuurlijk dag en nacht verschil met een taakverdeling gebaseerd op vrouwenkleren en mannenkleren waarbij u zowel kleermakerswerk als borduurwerk voorgeschoteld krijgt. Bovendien zou het vreemd zijn dat in deze context waarbij uw zakenpartner het kleermakerswerk voor de vrouwenkleren overneemt als het heel druk was (CGVS p. 14), toevallig net de zeldzame periodes waarbij de maten van vrouwen moest worden genomen (CGVS p. 13), en dus meer dan waarschijnlijk het nemen van de maten voor zijn rekening nam, het toch enkel u was die bedreigd werd (CGVS p. 14). Uit uw verklaringen blijkt immers dat ook uw partner kleren van vreemde vrouwen in zijn handen kreeg, wat door de taliban volgens uw verklaringen als verboden werd beschouwd (CGVS p. 14), en dus in principe ook zou moeten bedreigd worden. Het feit dat u beweert dat dit niet het geval was, doet verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daarnaast moet worden opgemerkt dat als de taliban had gewild dat u stopte met het werken aan vrouwenkleren dat u ook gewoon had kunnen stoppen hiermee. Uw excuus dat deze job het enigste was dat u kon en dat het lang duurde voor u het leerde is weinig afdoende aangezien u gewoon uw job kon voortzetten zonder de vrouwenkleren. U kon immers borduren op de mannenkleren, gordijnen, kussenslopen en tafelkleden (CGVS p. 14). Wat betreft de problemen die u had met de taliban omwille van uw oom kan vastgesteld worden dat dit problemen zijn die ongeloofwaardig zijn en bovendien door u zelf als van secundair belang worden beschouwd. Zo wordt u incident per incident gevraagd wat de taliban precies verlangden van u (CGVS p. 11 en 12). Geen enkele keer vermeldt u uw oom. Bovendien bagatelliseert u zelf uw problemen met de taliban omwille van uw oom door te zeggen dat dit niet uw grootste probleem was (CGVS p. 12). U verklaarde dat uw grootste problemen veroorzaakt werden door uw activiteiten (de Engelse les en het borduurwerk) die eerder als ongeloofwaardig werden beschouwd als aanleiding van uw vervolging. Ten laatste moet worden opgemerkt dat u op het gehoor bij DVZ verklaarde dat u regelmatig werd gevraagd om financieel bij te dragen of boodschappen af te leveren bij de taliban (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5). Als u op het einde van het gehoor bij het CGVS wordt voorgelegd dat u hiervan niets heeft vermeld tijdens dit gehoor, verdedigt u zich door te beweren dat u dit vermeld had toen u over de dreigbrief praatte (CGVS p. 17). U vermeldde inderdaad dat de taliban u vroeg zich bij hen aan te sluiten (CGVS p. 3) maar dit is natuurlijk iets heel anders dan het afleveren van boodschappen en financiële bijdrages leveren (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5) of uw dochters verkopen, explosieven dragen en wapens verzamelen (CGVS p. 17). Uw excuus dat het zich aansluiten bij de taliban al deze dingen als vanzelfsprekend omvat (CGVS p. 17) is onvoldoende. De vaststelling dat uw verklaringen

over de directe aanleidingen van uw vervolging zoals de Engelse les, uw borduurwerk en uw oom weinig geloofwaardig of te licht bevonden worden samen met de vaststelling dat uw zakenpartner niet bedreigd werd alhoewel daar voldoende redenen voor waren en dat uw verklaringen bij de DVZ in belangrijke mate verschillen van uw verklaringen op het CGVS, tonen aan dat uw problemen in Afghanistan weinig aannemelijk zijn en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas. De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. De taskara's en de foto's van u op uw werk bevestigen enkel uw identiteit en uw werk de welke niet betwist worden (Wat wel betwist wordt is dat uw werk de aanleiding zou vormen voor vervolging). De twee dreigbrieven worden in het licht van de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen ook ongeloofwaardig bevonden. Bovendien zijn dit zelfgeschreven brieven waardoor de authenticiteit moeilijk achterhaald kan worden. In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld. Hoewel u afkomstig bent uit het district Chahardara gelegen in de provincie Kunduz, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kaboel. U bent een volwassen man met werkervaring. Uw capaciteiten in het veld van het borduurwerk kunnen u helpen bij uw integratie in Kaboel. Bovendien spreekt u Engels een kwaliteit die door diverse werkgevers in Kaboel enorm wordt geapprecieerd. Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Vanuit het kader van een asioldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Kaboel in de weg staat. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald berrmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afgaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde

vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM, de artikelen 48/3, 48/4, en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 1, A, (2) van het internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Verzoeker herhaalt zijn asielmotieven. Verzoeker geeft een overzicht van de veiligheidstoestand in het noorden van Afghanistan. Verzoeker stelt dat hij niet naar de Afghaanse autoriteiten kan stappen. Verzoeker geeft een overzicht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens over artikel 3 van het EVRM.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie*).

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling.

De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De commissaris-generaal heeft terecht geoordeeld dat de verklaringen van verzoeker met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor zijn vertrek uit Afghanistan zo weinig plausibel en overtuigend zijn dat er geen enkel geloof kan worden aan gehecht. Meer bepaald blijkt uit de bestreden beslissing dat de twee aanleidingen en de hierop volgende bedreigingen, namelijk verzoekers engagement om Engels te onderwijzen en zijn werk als borduurder, weinig geloofwaardig zijn, terwijl de derde aanleiding, de taliban die willen weten waar zijn oom zich bevindt, niet als zwaarwichtig genoeg beschouwd kan worden. De Raad sluit zich volledig bij dit oordeel aan, net zoals bij de motieven die tot dit oordeel hebben geleid. Verzoeker betwist geen enkele van deze motieven die bijgevolg onverkort overeind blijven.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. . De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoeker over een binnenlands beschermingsalternatief beschikt in de stad Kaboel.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er thans in Afghanistan in het algemeen, en in Kabul in het bijzonder, geen situatie van willekeurig geweld bestaat die, louter omwille van de aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar, een reëel risico inhoudt op ernstige schade (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat het geweld in de stad Kaboel plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat Kaboel onder de effectieve controle van de regering staat. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet. Kaboel is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van het UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Kaboel over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker heeft verklaard dat hij in 1981 is geboren (vragenlijst CGVS, 1). Verzoeker is op dit ogenblik dus meerderjarig en moet bijgevolg als een mannelijke alleenstaande worden beschouwd.

2.2.4. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER